

Наукові перспективи
Видавнича група

СУЧАСНІ АСПЕКТИ МОДЕРНІЗАЦІЇ НАУКИ: СТАН, ПРОБЛЕМИ, ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ

у рамках роботи Видавничої групи
"Наукові перспективи"

Матеріали XLII Міжнародної науково-
практичної конференції (07 березня 2024 року,
м. Мілан (Італія) дистанційно)

Мирного неба!
Більшої України!

Міжнародний економічний інститут (Есеніце, Чехія)
Central European Education Institute (Братислава, Словаччина)
Національний інститут економічних досліджень (Батумі, Грузія)
Казахський національний університету імені аль-Фарабі (Казахстан)
Інститут філософії та соціології Національної Академії Наук
Азербайджану (Баку, Азербайджан)
Батумський навчальний університет навігації (Батумі, Грузія)
Регіональна Академія Менеджменту (Казахстан)
Всеукраїнська Асамблея докторів наук з державного управління
(Київ, Україна)
Асоціація науковців України (Київ, Україна)
Університет Новітніх Технологій (Київ, Україна)
Міждержавна гільдія інженерів консультантів (Київ, Україна)
Інститут освіти Азербайджанської республіки (Баку, Азербайджан)

у рамках Видавничої групи «Наукові перспективи»

СУЧАСНІ АСПЕКТИ МОДЕРНІЗАЦІЇ НАУКИ: СТАН, ПРОБЛЕМИ, ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ

*Матеріали XLII-ої Міжнародної науково-практичної конференції
07 березня 2024 року, м. Мілан, Італія (дистанційно)*

2024 р.

DOI: <https://doi.org/10.52058/42>

УДК 001.3-048.35:0/9](06)

C91

Схвалено до друку Президією Всеукраїнської Асамблеї докторів наук з державного управління (Рішення № 2/3-24, від 04.03.2024)

Матеріали конференції індексуються у міжнародній пошуковій системі Google Scholar

Організаційний комітет конференції:

І.В. Жукова – кандидат наук з державного управління, доцент; *Є.О. Романенко* – доктор наук з державного управління, професор, Заслужений юрист України; *О.М. Непомнящий* - доктор наук з державного управління, професор, Заслужений будівельник України; *О.І. Дацій* - доктор економічних наук, професор, Заслужений працівник освіти України; *О.М. Макаренко* - доктор медичних наук, професор; *Маркета Павлова* – директор Міжнародного економічного інституту (Чехія); *Юрій Кійков* - доктор інформатики, доктор технічних наук у галузі розвитку освіти (Чехія); *Володимир Бачишин* - доцент кафедри економіки (Словаччина); *Гумеїр Гусейн Ахмедов* – доктор педагогічних наук, професор (Азербайджан); *Петер Ошват* - доцент юридичного факультету (Словаччина); *Л.С. Ахметова* - доктор історичних наук, професор політології, професор кафедри ЮНЕСКО (Казахстан); *Бадрі Гечбаїя* - доктор економічних наук, професор, Асоційований професор Батумського державного університету ім. Шота Руставелі (Грузія).

Секретар: *А.С. Ковальчук* - здобувач ступеня доктора філософії (PhD).

Сучасні аспекти модернізації науки: стан, проблеми, тенденції розвитку: матеріали XLII-ої Міжнародної науково-практичної конференції / за ред. І.В. Жукової, Є.О. Романенка. м. Мілан (Італія): ВАДНД, 07 березня 2024 р. 301 с.

У матеріалах XLII-ої Міжнародної науково-практичної конференції висвітлені оригінальні дослідницькі та оглядові розвідки з теоретичних та прикладних аспектів державного управління, права, економіки, історії, педагогіки, психології, техніки та інших галузей науки для їх інтеграції у європейський, світовий науковий простір.

Матеріали будуть корисними та цікавими науковцям, викладачам, педагогам-практикам, представникам органів державної влади та місцевого самоврядування, здобувачам вищої освіти, громадсько-політичним діячам, а, також, усім, хто цікавиться міжнародним досвідом реалізації інноваційних освітніх процесів.

Матеріали подані в авторській редакції. Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.

© автори, 2024

© Видавничу група «Наукові перспективи», 2024

© Всеукраїнська Асамблея докторів наук з державного управління, 2024

© Асоціація науковців України, 2024

Velychko V.A. <i>The significance of soft skills in the educational settings.....</i>	129
Бурлука О.В. <i>Самоосвіта як спосіб реалізації потреб особистості.....</i>	132
Зарудняк Н.І. <i>Цикл Любові Бойчук «У літеплі слова»: мотиви, образи.....</i>	135
Копилова О.В. <i>Навчання професійного письмового мовлення іноземних студентів-нефілологів.....</i>	139
Кремінська І. М. <i>Художня своєрідність п'єси «Самогубство самоти» Неди Нежданної.....</i>	141
Кучеренко А.А. <i>Методичні особливості висвітлення історичних постатей на уроці історії.....</i>	145
Лісовська А.О., Ричка Т.І., Лісовська Р.К. <i>Англійська мова – мова наукових публікацій.....</i>	148
Малихіна О.Є., Михайленко А.Р. <i>Проблема розвитку творчої уяви дітей дошкільного віку методами арт-педагогіки.....</i>	151
Орлова А.О., Підварко Т.О. <i>Особливості формування творчої активності майбутнього вчителя музичного мистецтва в процесі дистанційного навчання.....</i>	154
Поліщук Ю.В. <i>Проблеми комунікаційної активності дітей старшого дошкільного віку із селективним мутизмом.....</i>	157
Прилуцька А.В. <i>Актуальність вивчення творів Макса Кідрука у сучасному освітньому процесі.....</i>	161
Савінова Н.В., Житник М.Р. <i>Оптична дисграфія як психолого-педагогічна проблема.....</i>	163

Зарудняк Н.І.

старший викладач кафедри української літератури,
українознавства та методик їх навчання,
*Уманський державний педагогічний університет
імені П. Г. Тичини
м. Умань, Україна*

ЦИКЛ ЛЮБОВІ БОЙЧУК «У ЛІТЕПЛІ СЛОВА»: МОТИВИ, ОБРАЗИ

Любов Бойчук авторка двох ліричних збірок: «Душа квітує віршами» [1] (2009) та «Подарунок від бабусі» [2] (2018). Народилася на Рівненщині, але доля пов'язана з Уманщиною, як можемо прочитати в «Літературній біографії Уманщини» Ніни Михайлової [6]. Володимир Поліщук в «Літературній енциклопедії Черкащини» зазначає, що у першій збірці поезій авторки презентовано «фактично весь основний тематичний спектр лірики», в якому і «любов до поезії, творчості («У літеплі слова»)» [7]. У нашій розвідці (Наталя Зарудняк «Художній світ збірки Любові Бойчук «Подарунок від бабусі» [5]) ми зупинялися і на мовних родзинках збірки [5, С. 252]. Катерина Гуменюк досліджувала виховний потенціал лірики Любові Бойчук [4].

Уже в першому вірші циклу «У літеплі слова» Любов Бойчук намагається означити роль слова у своєму житті, яке викликає тактильні відчуття тепла і семантично пов'язується з водою, з якої значною мірою і складається людське тіло. Слово, певною мірою, дає можливість людині народитися, захищає її: «Я в літеплі слова, як в матернім лоні» [1, С. 6]. Авторка відчуває слово на запах навіть не як людина, а як «бджілка, для якої увесь світ сприймається переважно як відтінки запахів. Воно звучить їй музикою, відчувається на смак («Я в музиці слова солодким полоні» [1, С. 6]), воно, це слово, українське, бо й лірична героїня порівнює себе з отою народнопісенною «малою» «перепілкою в житі». Три строфи в цьому творі – звертання з проханнями до слова. Цікава в них позиція авторки: слово зверху, яке може скропити й загоїти рани, всередині (авторка в ролі медіуму), воно може співати в ній, плакати, зріти, «наче стигле колосся» [1, С. 6], а потім «піснею йти поміж люди», «проливатись на землю дощами» [1, С. 6], у третій позиції слово вже залежне від авторки: «І я тебе сіяти буду» [1, С. 6]. Лірична героїня просить стоголосся і цілющої сили у слова в такій кількості, на яку воно лише спроможне. Любов Бойчук прохає в людей довіри до свого слова, бо вона «скрашує життя», «бентежить радістю серце», «народжує пісню», вона покладає на нього місію рятування від біди і тривожиться, що воно може

спізнитися, не дійти до мети («Довіра» [1, С. 6]). Для ліричної героїні потреба в слові є життєво необхідною («Бо ним я зачарована, // Як птиця небесами»), вона не може змінити ставлення до слова («Ні як не стану іншою – // Усе тягнусь до слова»), воно є цвітом душі (Душа квітує віршами, // Як гілочка бузкова») і вона щедро ним ділиться («Тим, що мені даровано, // Щодня ділюся з вами» [1, С. 7]).

У творі «Такі, бува, стрічаю вірші» скаржиться, на тексти авторів, від яких «негодиться» і «дрібнішає в очах», але одночасно авторка й невпевнена в собі, картає себе за те, чи має право криткувати, адже «Ганьбить – це завжди легше, ніж творить. // Узятися б за іншу справу // Про власні вірші так-от говорять» [1, С. 7]. В одному з катренів скаржиться, що слово не піддається, програє реальній дійсності. Вірш парадоксальний, адже якраз саме за допомогою слова авторці й вдається передати красу докільця: «Заплуталась у словесах... // Які метафори і влучні рими! // Спинила погляд в небесах: // Яка глибінь! І жодної хмарини» [1, С. 7]. В іншому вірші, який присвятила Тарасу Мельничуку (поету-в'язню радянської епохи, якого намагалися понівечити в психлікарнях, хату спалили на день народження, а з нею і незчисленну кількість його віршів), вона роздумує над вибором поетичного шляху. Розмірковує про долю поетів-подвижників, які «усе роздарували // Зоставшись без гроша» [1, С. 8], за що від одних людей отримали шану, а для інших стали ворогами («А хтось – гострив ножа» [1, С. 8]). Подвижники (чи релігійні, чи ті, що прагнуть досягнути високої мети) свідомо позбавляють себе життєвих благ, ідуть на самопожертву, подвиг. Отже, на подвижників чекає слава, смертельна небезпека й бідність. Вона розглядає письменників як предтеч, що готують ґрунт для діяльності інших, їм доводилося «класти голови на плахи» [1, С. 8]. І на противагу тим, що своє життя поклали задля майбутнього, існують невдахи. Справжнім поетам, на її думку, доводиться, як хліборобам, важко працювати («У всі часи криваво-чорні смуги // Тягли їх лемеші» [1, С. 8]). Авторка визнає за гарними поетами дивацтва, але впевнена, що їхня творчість ніколи не стане відгомном брехні. Який вибір для ліричної героїні твору? Фінал ніби відкритий: «А я? Мені з ким бути?» [1, С. 8]. Лірична героїня ставить питання щодо подальшого свого поетичного шляху, от тільки питання більше спрямоване на те, щоб змусити читача задуматися, якими надзвичайними людьми є справжні поети і який вибір їм доводиться робити.

У вірші «Кольоровий настрої» Любов Бойчук прослідковує взаємозв'язок між настроєм, кольором і віршами. Вірші «приходять» тоді, коли настрої «кольоровий». Коли настрої нагадує легенький вітер, то «думки слухняні, наче діти» [1, С. 9], він тоді рожевого кольору. «Бузкові» вірші пишуться, коли настрої зумовлений «бузковою повинню», під «блакитний вихор-настрої» все

падає з рук, усе хочеться змінити, «Узимку – вікна розчинити» [1, С. 9]. Остання строфа цікава ще й тим, що авторка грає з читачем, змушує його здогадуватися, чому це в неї настрій саме такого кольору: «Люблю весну і тишу світло-синю, // Легку над полем хмарку-парусину, // Тому й пишу зелено-юні вірші. // Такий і настрій. Не найгірший» [1, С. 9]. Вона любить світло-синю тишу, легку хмарку-парусину і тому пише «зелено-юні вірші». Дивний причинно-наслідковий зв'язок, але, очевидно, читач має розуміти що ця тиша і хмарка над полем, яке зелене навесні, а весна також асоціюється з зеленим кольором і молодістю, тому і «зелено-юні вірші» й настрій, лірична героїня в цій строфі і сама грайливо-юна.

Поетичні твори народжуються в муках, автори схильні до самокопірвання, невпевненості в собі, бояться когось наслідувати, навіть «однісінька рима» може змусити відчувати себе злодієм, мучитися докорами сумління: «В поета знайомого риму украла. // Однісіньку риму... Йому ж не сказала. // А що як вона от візьме й утече, // Допоки сумління мені допече?..» [1, С. 10].

Любов Бойчук належить до тих поетів, які не можуть не писати, хоч інколи й зарікаються, що робити цього не будуть, певно, це і час, і якісь муки творчості, але як же навчитися жити без рим: «От тільки цей пагін любові... Куди мені дітися з ним?» [1, С. 10]. У дні, коли не пишеться нічого, ліричну героїню переслідує відчуття втрачених надій, тривоги, вона білий аркуш сприймає як докір, відчуває душевну порожнечу, споріднена із заблукалим перехожим, що очікує, поки минеться дощ. Але навіть у такі дні вона не втрачає оптимізму: «А все ж і цю негоду перебуду // І радо відчиню вам двері. // Новий мій вірш вже проситься на люди // Й ляга покійно на папері» [1, С. 9].

Любов Бойчук сприймає слова як «послів від білого світу», в якому багато тепла, в якому солов'ї вітаються з сонцем, в якому цвіте не одцвітає синій льон, який з'єднав землю з небокраєм. І всі слова збираються, співають саме у серці, на серце приходять. У вірші «Як мені без цього бути?» стрижневою є теза, що лірична героїня не пише поезії на замовлення: «Я не планую своїх віршів – // Вони самі на душу йдуть» [1, С. 11].

В іншому творі («Мовонько рідна, євшане пахучий») спостерігаємо алюзії на твір Миколи Вороного «Євшан-зілля» [1, С. 11], але у Любові Бойчук саме слово є тим чарівним зіллям, що здатне пробудити любов до рідного краю. Поезія закінчується рядком, в якому вона називає мову «тихою печаллю полину» і який обривається трикрапкою. Читач уже сам додумає, чому печалиться полин і що цю печаль може розвіяти. В останньому вірші циклу авторка ставить Слово поруч з Богом («Молюся Богові і Слово» [1, С. 12]) і так пояснює свої дії: «– Щоб і для вас молодшав світ // Старий-старий, в мільйони літ, // Щоб розвиднявся у любові, – // Для того я молюся Слово» [1, С. 12].

Список використаних джерел:

1. Бойчук Л. Душа квітує віршами. Умань: КопіЦентр, 2009. 132 с.
2. Бойчук Л. Подарунок від бабусі. Умань: ВПЦ «Візаві», 2018. 68 с.
3. Вороний М. Євшан-зілля. *Українська та світова література*. С.1–3. <http://ukrbooks.com/ua/jevshanzillja/> (дата звернення 10.02.2024).
4. Гуменюк К. Р. Виховання любові до праці у дітей засобами художнього слова (на матеріалі збірки Любові Бойчук «Подарунок від бабусі»). *The XXXVI International Scientific and Practical Conference «The main prospects for the development of science in modern life»*, September 13–16, 2022, Warsaw, Poland. P. 218–220. <https://bit.ly/4bYs9Rd> (дата звернення 10.02.2024).
5. Зарудняк Н. Художній світ збірки Любові Бойчук «Подарунок від бабусі». *The XXXIV International Scientific and Practical Conference «Problems of the development of modern science»*, August 30–September 02, 2022, Madrid, Spain. P. 248–252. <https://bit.ly/3Tg18E7> (дата звернення 10.02.2024).
6. Михайлова Н. Бойчук Любов. Літературна біографія Уманщини. Черкаси: ІнтролігаТОР, 2017. С.130.
7. Поліщук В. Бойчук Любов Леонтіївна. Літературна енциклопедія Черкащини. Т. 1. А–К. Черкаси, 2020. С. 93–94.

